

Proses rústiques

Partidismes

He conviscut en pobles que els partits consisteixen en agrupacions d'homes, de dones, quitxalla, carrers i cases, que per conuiu-hi cal portar una etiqueta fabricada per la voluntat del *Manaia* i demés plebeus d'aquella, diguem-ne, semi-tribu.

Entrar d'improvís en aquells dominis és exposar-se a les mirades impertinents, a les rialles mofetes, al comentari picant i... a la insospitada empenta o trepitjada per a provocar la disputa motiu de foragitar-vos per intrús si és en centre o casa, o allunyar-vos, si és en altre lloc.

Semblarà a primera vista una cosa exagerada aquesta pintura; mes cal anar veient que en la mateixa escala, amb més o menys mires, amb més o menys varietats, tots els pobles rurals entenen el partidisme d'aquesta faisó.

Hom s'extranya que dintre una mateixa unitat urbana, els seus habitants interpretin geogràficament el poble com en aquells que

part d'ell està al cim d'una muntanya i l'altra part uns quants quilòmetres marges avall i que per una raó purament fiscal o de convivència estan nominalment units.

Així un sent parlar dels de dalt i dels de baix, però sempre amb una tònica estrafalària, per no dir altra paraula.

En els vaivens de la discòrdia fins hi guspireja un estat hòstil semblant al de les càbiles africanes. I a vegades, com més petit el poble més hostil·litat.

—No tant, no tant— dirà el lector. Es veritat, s'ha d'observar altres detalls i conèixer els mòbils que indueixen a certes actituds, perquè sovint hom es troba que allò no passa d'una disputa de família, puix de més aprop o de més lluny tots tenen una relació de parentiu, i allavors fóra una qualificació injusta i un menyspreu per les gestes nobles i humanitàries que, com flor boscana, nascuda entremig de punxants esbarzers, treu florida en alguna època de l'any.

Un altre dia podré aclarir aquesta barreja de sentiments.

VERU